

**R.D. Iacobi Marchantii, Pastoris Et Decani Covviniensis
SS. Theolog. Professoris, Rationale Evangelizantivm**

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

Dom. V. post Pascha. Lect. 10. Explicat quartuor Conditiones Orationis
efficacis. Si quid Patrem in nomine meo, dabit vobis. 1. conditio est, ut
cum affectu & attentione fiat. 2. ut qui orat, sit in ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56372)

Conclu-
sio.

cum sciat illum æternis ignibus deputatum, nihilominus ei adheret!

Concludo, & hoc vobis ad Christum dirigo, Domine Iesu, qui ad Patrem abiisti ut Spiritum sanctum mitteres nobis instructorem & monitorem: fac ut efficaciter audiamus eum arguentem nos de peccatis, quæ contra eius bonitatem admisimus, ipsum repellendo à nobis, & quodammodo contumaciter: audiamus quoque eum arguentem nos de neglecta iustitiæ operibus, gratia eius divinæ non cooperando: audiamus denique arguentem nos de iudicio Dei rigoroso, quod ante oculos cordis nostri non proponimus. Fac ut eum arguentem eum persequeremur, jam nos ipsos acriter arguamus, emendando peccata præterita, excitando nos studiosius ad profectum in virtute & iustitia, præveniendò re iudicem, & amara tua postmodum iudicia. Sic doceat nos Spiritus sanctus quem misisti, perfecta fide credere, in perfecta spe tendere ad te, perfecta charitate amplecti te, ut reuocantes Principi huius mundi, qui iam iudicatus est & condemnatus, cum illo non iudicemur & condemnemur, flammisque æternis addicamur.

Exempl.

Si volumus exemplum Spiritus sancti efficaciter arguentis de peccato, de iustitia, de iudicio, unum ex Principibus huius mundi, audiamus quid virtute Spiritus S. gestum sit erga Guilielmum Aquitaniam Ducem per S. Bernardum. Fautor ipse schismatis prosequabatur, & e sedibus eiciebat legitimos Episcopos grandi peccato, iustitia manifestata, iudicio peruersissimo. Cum vero monita sperneret hominum, necesse fuit ut argueret & convinceret eum Spiritus sanctus, cui haereticus rebellis fuerat: Invasit ergo Spiritus Domini Bernardum Abbatem, & in hoc spiritu ingressus templum Domini, ad altare sacrum oblaturus & supplicaturus accessit. Peracta consecratione, & pace facta ac diffusa in populum, homo Dei iam non se agens ut hominem. Sed Spiritus impulsus sequens, corpus Domini super patenam ponit, atque ignea facie, flammis oculis, ad Deum foris agentem accedens, his eum verbis aggreditur & redarguit: Rogauimus te, & speruisti nos: Supplicauit tibi seruum ante te aduocata multitudo, & contempsisti. Ecce ad te processit filius Virginis, Caput & Domini Ecclesia quam tu persequeris. Adest Iudex tuus, in cuius nomine omne genu curuatur, caelestium, terrestrium, & infernorum. Adest Iudex tuus, in cuius manus illa anima tua adueniet. Nanguid & ipsum sicut & seruos eius spernes? Lachrymabantur omnes, & præstolabantur animis suspensis exitum rei, aliquid diuina cœli expectantes. Videns autem Dux Abbatem in spiritu vehementi procedentem cum corpore Domini, expavit: & dirigit, membrisq; metu dissolutis quasi amens solo pro uoluit. Eleuatus à militibus rursus in faciem ruit, nec quippiam alicui loquens, aut intendens in aliquem, saluis desilientibus

cum profundis sillas gemitibus, epilepticus uidebatur. Tum rix Dei propitius accedit, & pede pulsans achuem, surgere iubet, & stare supra pedes, ac Dei audire lenitiam. Ecce, inquit, praesens Flavienfis Episcopus, quem ab Ecclesia tua expulisti, reconciliare ei in oculo sancto. Et cum ad sedem suam tu ipse reducio: & satisfaciens Deo, reddet pro contumelia gloriam, ac in uniuerso principatu tuo di cordas & diuisos ad caritatis reuoca unitatem. Subdere Innocentio electo à Deo Pontifici sicut uniuersaei obedit Ecclesiae. Audiens hæc, auctoritate Spiritus S. & Sanctorum Sacramentorum præsentia victus & conuictus, paruit, & in pacis osculo recepit Episcopum, eademque qua cum abiuraerat manu cum totius exultatione civitatis ad sedem propriam rediit: pacemque toti Aquitaniam & celestem reddidit diuina ob schisma Petri Leonis. Ac postmodum mutatione dexteræ excelli sic est ad meliora conuersus, ut mundo derelicto, Monasticum inderit habitum, loriceamque contum ad nudam carnem gestans exercitijs penitentiae præluxerit uniuersis orbi. An non hic dignus Dei est? An non elucet hic virtus Spiritus sancti arguentis de peccato, de iustitia, de iudicio. Vide Sur. 10. Februar. Item in vita Bernardi. l. 2. c. 6.

DOMINICA V. POST PASCHA.

Si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit uobis. Ioan. 15.

Oratio
debet fieri
cum assuetudine
& attentione.
Ejal. 33.
Ejal. 144.

LEOT. 14.
De 4. conditionib.
efficacis
orationis.
PARS I.
Oratio
debet fieri
cum assuetudine
& attentione.
Ejal. 33.
Ejal. 144.

Ordo processionum
& rogationum
omni quid
docent.

Ordo processionum
& rogationum
omni quid
docent.

Ordo processionum
& rogationum
omni quid
docent.

Ordo processionum
& rogationum
omni quid
docent.

& Regibus ac Principibus veram concordiam donec, sicque adimpleat monitū Apostoli: *Obsecro primum fieri obsecrationes, orationes, postulationes pro Regibus & pro omnibus qui in sublimitate sunt, ut tranquillam & quietam vitam agamus in omni pietate & castitate.* 4. Ut omnes alias afflictiones publicas avertat, morbos, pestilentiam &c. Ad hæc verò omnia, specialiter implorantur suffragia Sanctorum, quia ubi nostra non suppetunt merita, pronuntiamus aliena, quæ etiam nostra sunt, quia scitatum nostrorum sunt, illi enim ea nobis fecerunt caritate commissa. Immo sic Deus vult amicos suos à nobis honorari, sic eos vult glorificare, donando nobis ad se per ipsos accessum, felicemque votorum nostrorum successum.

Però hunc morem precandi istis diebus primò instituisse dicitur à quibusdam s. Mamertus Vienneſis à Gallia Episcopus, sed melius restituisse dicemus anno 452. Nam ante s. Mamertum celebratur quidem, sed tepidè & oscitanter, ut ait *Sidonius lib. 7. ep. 1.* Cum verò Gallias cõcuterent terræ motus, passimq; plebem dilaniarent & divexarent lupi & fera, non sine calamitate publica, lachrymis plena, s. Mamertus tantis in alescensibus malis, dies illos diligenter cum j. juniis & Litaniis observari sanxit, sicque publicam vastitatem & calamitatem avertit, prout ex literis *B. Aviti Episcopi* docet *S. Frag. Turonensis lib. 2. b. ff. Franc. c. 34.* Tunc deinde imitatus sunt alii Galliarum Episcopi, unde in Cõlloquio Franconensi primo de ceterum fuit his verbis: *Rogationes, id est Litaniæ ante Ascensionem Domini placuit celebrari, ita ut primum triduanum ieiunium in Dominica Ascensionis solemnitate solvantur. Per quod triduanum servus & ancilla ab opere relaxentur, quo magis plebs univèrsa conveniat, quo triduo omnes abstineant atque etiã quadragesimalibus cibis cibantur.* Postea anno 800. per univèrsam orbem Leo III. eadem Rogationes servari voluit, & exinde usu totius Romanæ Ecclesiæ observari fecerunt. Vocantur autem *Litaniæ minor* in Ecclesia Romana, quia maiorem Litaniam vocant illam, quæ Gregorius Magnus Pontifex Romæ instituit occasione vehementissimæ pestis. Cùm enim Romani in quadragesimalibus diebus in cõtinenter & intemperanter vixissent, ac deinde Paschæ tempore adveniente non satis dignè corpori Domini communicassent, postmodumq; comminationibus, ludis, luxuriæ freno laxarent, se visissimam pestem immissit Dominus in populum; ita ut passim in itinere, in mensis, in colloquio, in ludo subitò multi expirarent. Tanta erat grassantis morbi violentia, ut oblitiscerentur, ut octuaginta in una processione vixi sint ex piras, plerique etiam steruendo vel offitendo spiritum exhalesse. Vnde ea perimposuit hæcenus confiterendo, ut eum quis steruente certent, dicatur ei, Deus te adjuvet, iustus si quis offitens, signum sibi etiam ori imponit, quæ consuetudo ex eo tempore originè duxisse asseritur. Litaniæ ergo maior dicta est supplicatio tuac instituta

ta, & in die s. Marci in hodiernum usque diem frequentata, quia Gregorius Magnus Pontifex celebravit eam instituit Romæ cum processioni septiformi, sive per septem ordines disposita. In primo ordine erat Clerus. In secundo Religiosi omnes. In tertio sanctimonialis. In quarto omnes infantes. In quinto laici. In sexto viduæ & continentis. In septimo cõingata. In signum autem mortis ex tanta strage hominum, in signumque penitentis nigris quique velabatur, imò cruce & altaria nigris undique convestiebantur. Vnde etiam *Cruces nigra* vocatæ fuerunt illæ Litaniæ & supplicationes. Nec defuit miraculum, nam dum circumferretur imago Virginis, audita est vox Angelorum canentium *Regina cali latere, alleluia*, subijunxitque s. Gregorius cum Clero, *Ora pro nobis Deum, alleluia.* Ac tãdem visus est Angelus Domini in vertice Cistri, quod ex nunc adhuc vocatur *Calstrum s. Angeli*, circumfusa nuncronem in vaginam recondens, cessavitque pestilentia calamitiosissima.

Quia igitur nunc Rogationum tempus adest, proponit nobis Ecclesia Evangelium istud, in quo Christus promittit exauditionem precum nostrarum, dum dicit: *Si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis &c.* In quibus verbis continetur implicite condiciones primariæ ad orationem efficacem requisitæ, de quibus hic pauca dicemus & repetemus; quia fusè de illis tractavimus in hortu Pallorum tom. 2. tract. 2.

Prima igitur conditio est, ut fiat ex mentis attentione & pio voluntatis affectu. Quæ conditio insinuat dū dicitur: *Si quid petieritis Patrem.* Est nempe oratio colloquii cum æterno Patre. & petitio alicuius rei ab eo; ergo mentis involuit elevationem, cordisque affectu. Hæc sunt duæ alæ quibus animus ad cœlestia exehitur, & ad thronum Dei fertur ut Patre alloquatur. Non potest oratio sine attentione & affectu dici petere, quærere, pulsare, ut loquitur Dominus. Immo qui sine attentione & affectu ex culpa sua se gerit in oratione, non tam orare censetur, quam Deo irreverentiã facere. Nam ut dicit s. Basilii: *S. Principem aliquem virum quis alloquitur incivile putabit oculos ab illo deflectere, & scintillare & dormitabundè s. illo loqui: quãd magis ab his in oratione cavebimus, omnem somnolentiam & irreverentiã devitalibus, alienas cogitationes arceamus, si cerdè persuadetur Deum nos orantem alloqui eum oramus? Ita ipse. Et iterum: *Se conscientia tua te condemnat, tamquam qui negligenter venis ad Deum, & si in oratione aliud agens animo minus attentus sis, cum persistenter abs te pelleret distractionem, vide re praesentior ausis curam Deo consistere, ne fiat oratio tua tibi in peccatum.* Attente ergo in oratione concilianda, tũ cõsideratione illius in cuius corpore stamus, quemque orantes deprecamur, tum cõsideratione illius rei quam petimus, quæ gravissima est & attentione dignissima. Petimus enim remissio-*

Feria Rogationum à s. Mamerto instituta.

Causa instituta Litaniæ maioris.

Rational. Evang.

T. r.

ho. em

sionem peccatorum, divina dona, fidem, spem, amorem, cœlestem gratiam ipsamque Dei gloriam & salutem nostram.

3. Tum consideratione verborum quæ profertur, quæ a Spiritu S. dictata sunt, ut cū ex Psalmis vel publicis Ecclesiæ orationibus pieces fūdimus, aut ex ipsis Domini verbis. Sic nempe spiritus ille qui in voce loquitur, debet esse & in corde. Felix qui participat spiritum gratiæ & precum, quem

Lach. 12.

2. Reg. 7.

Multi orant sine corde.

Psal. 39.

Ijai. 29.

Eccle. 38.

Prov. 23.

promittit Dominus effundere super habitantes Ierusalem & super domum David, hoc est, super veros Christianos qui sunt de domo Filii Dei intra muros Ierusalem corpore habitantes, in Ecclesia militante quæ est Ierusalem terrestris, animò verò in Ecclesia & Ierusalem cœlesti conversantes. Felix qui potest dicere cum David: *Inveni servum suum cor suum, ut oraret te orationibus hac.* Multi enim orant sine corde. Non inveniunt cor suum, quia illud dispersum est & alibi captivum, vel sæculi rebus sic immersum, ut meritò conquiri possint, & dicere illud: *Cor meum dereliquit me.* Nam & de illis c. inquit Dominus: *Populus hic labiis me honorat, cor autem eorum longe est à me.* Sic dicit Ecclesiasticus: *Qui tenet ararium, & stimulo bovum agit, cor suum dabit ad verjandos sulcos, & vigilia eius in sagina vaccarum.* Sic autem cor suum his immergit, ut non inveniat illud quando cum Deo debet agere, quando & illi Dominus dicit: *Præda mihi sit, mi cor tuum.* Ad id ibidem Ecclesiasticus dicit de aliis operariis, vel artificibus: *Sic omnis faber & architectus qui sculpsit signacula sculpsit, & assiduitas eius variat picturam, dabit cor suum in similitudinem operum.* Sic faber ferrarius sedens iuxta incudem, & considerans opus ferri, cor suum dabit in confirmationem operum. Sic singulus sedens ad opus suum, cor suum dabit ut consummet imitationem, & vigilia sua mandabit formacem. Echi quidem non reprehenduntur quod suis vacent operibus, quia sine his non & dicitur nec stat civitas: sed in hoc plerumque reprehensibiles inveniuntur, quod cum in manibus suis sperent, ita operi & lucro cor affigant, & in varia dispergant, ut cum divinis vacandum est operibus, cor suum non inveniunt: unde fit ut nequeant dicere cum Davide *Inveni servum suum cor suum, ut oraret te orationibus hac.* O cor, miseram cor, vacuum & instabile, quam facile fugis à nobis, quam variis in locis captivum agis, quam tardè ad cœlestis nisi cum rædio revocaris!

Neque tamen animum despondere quisquam debet, quia id quandoque non est vitium hominis, sed labes corruptæ naturæ, quæ per peccatum ita est depravata, ut mox imperare non valeat animo omni cogitationi suæ, & in Deo illam dū fixā tenere: sed ut servus servitus statim aliò dilabitur sine animæ sensu vel assensu. Vnde S. Basiliius constit. Monast. c. 2. *Si propterea quod à peccato delictus factus, huius à seipso imperare non potes, quin quandoque dum oras animo distraharis, entere cor tua quantum potes, & tibi vim offer, & coram*

*Deo stare per se verum, mentemque in illum & fixam tenes, ipsamque ad se ipsam adhibes. Si ita feceris, ignoscet tibi Deus, quia non ex contemptione, sed ex infirmitate eo modo quo par erat coram I. stare non vales. Vnde consilium optimum est S. doctorum, quando cor nostrum ob miseriam nostram vix postquam reperire, ut oremus oratione attenta & perfecta, recurrere ad cor Iesu, & dicere cum B. Bernardo Tract. de vite, *Et ego inveni cor Regis, fratris & amici tui benigni Iesu & numquid non orabo? Orabo utique. Bene ergo mihi. Ego cum Iesu cor meum habeo. Hæc ille. Nempe cor Iesu perfectissimum & amoris plenissimum supplere potest imperfectionem, teporem, rædium cordis nostri vagabundi.**

S. B. Gertrudis divinum officium cum aliis Virginitibus peragens, singula verba attentè pronuntiare studebat. Sed cum ex infirmitate humana sepe distaheret, mœsta dixit intra se: *Et quæ huius fructus provenire possent ex hoc studio, cuius tanta instabilitas est contenta? At Dominus volens cum consolari, presentavit illi dignissimum illud totum boni gazophilacium cor suum, & dixit: Ecce cor meum oculis mentis tuæ prætendo, cui omnia quæ per te minus perficere potes, perficienda pro te stantialiter commendabo. Et ita coram oculis meis appropinquavit perfecta. Addidit quoque Dominus. Certè cor meum divinum, humanam fragilitatem, instabilitatem que cognoscens, semper cum desiderio expectat, ut si non verbis, saltem cogitatione committas ei supplendum, emendandum, ac perficiendum quod minus per te vales. Hinc illa solita fuit post horas expletas sic orare: *Bone Iesu ego profectus mihi peccatoris. Ego tepidum & distractum officium meum commendo meli suo cor d. tuo emendandum ac perficiendum: tibi, ipsum offero ad salutem omnium, in unione illius perfectissimi unionis, qua tu Patrem laudasti & orasti in terris. Responde quaeso, satis fac, & supple pro me plenissimè. Sic nimirum illa etiam nos docuit orationem finire. Vide Blossum c. 3. Monialis spiritus.**

Secunda Cōditio efficacis Orationis est, ut qui orat, sit in gratia Dei. Hoc etiā hinc indicatur, dum dicitur: *Si quis dixerit Patrem, dabit vobis esse in his.* Supponit ergo filios esse, & in filiali statu agere, si autem græte hos quidam Patrem accedunt rogaturi, alioquin nec dignos esse qui eū alloquantur, nec nisi repulsam posse pati si rebelles sint tanto Patri. Promissio utique ex conditionis nonnulli credentibus & amantibus fit. Quod ipsum etiam illud significat, *dabit vobis, filius scilicet & discipulis Patrem & me amantibus.* Ipse Pater amat vos, quia & vos me amastis. Sic aperitissimè dicit: *Si manseritis in Ioan. 15. me, & verba mea in vobis manserint, quocumque volueritis petitis, & fiet vobis.* E contra de his qui in peccatis permanent, & orationes nihilominus suas exaudiendas præsumunt, dicitur: *Cum mult. Ijai. 1. exaudiatis vos, manus*

PARS 2.

Orandi.

dei esse in

ita.

10an. 15.

Ijai. 1.

Psal. 144

manus enim vestra sanguine plena sunt Manus sanguine plena dicuntur, que sunt peccatis contaminatae, maxime peccato iniquitatis & pauperum oppressionis, & per quam eorum sanguis quodam modo elicitur. Similiter dicitur generaliter: *Qui faciet, & deprecationem eorum exaudiet.* Quomodo petit paucem quotidianum sibi dari, cum ipse se indignum faciat etiam pane quem comedit ingratus, & acre quem haurit, imò terra quam calcat? Quomodo dicere potest, *Dimitte nobis debita nostra.* Et ne nos inducas in tentationem: *Libera nos a malo.* ùm ne ipse actu & affectu inhaereat peccatis, obstringat se debitis reatibus, involvat se voluntati tentationibus, accumulq; mala malis? Ergo proprio se censetur ore condemnare, ac sibi ipsi contradicere.

Qui tamen affectum deserere cupit peccati, & corde humiliato accedit ad Deum ut fiat compos voti, huic sane gratia Dei non negatur. Non quod Deus ei reneatur ex debito aut ex merito condignos; sed ex proprio suae benignitatis vult exaudire revertentes ad se. Vnde adverte eos qui oratio triplici esse varietate. 1. Quidam sunt iusti, & hoc oratio est utilissima & efficacissima tã pro se quam pro aliis, sicut dixit S. Iacobus: *Multum valet deprecatio iusti assidua.* Quod ostendit exemplo iusti Eliae: *Elia: homo erat similis nobis, passibilis, & oratione oravit ut non plueret super terram, & non pluit annos tres & mensis sex Et rursum oravit, & caeli dedit pluviam, & terra dedit fructum suum.* Ideo dicit S. Augustinus. *Oratio iusti clavus est caeli, ascendit praesatio, & descendit Dei misericordia.* Clavis utiq; caeli fuit lingua Eliae iusti, quia factus est velut arbiter, cuius nutu & cohibentur & defluunt imbres eiusq; oratio vim habuit impetrandi ut caelum impiis clauderetur, qui terrena polluerat, ut loquitur S. Ambrosius. *De Elia sic & Iosue oratione sua potestatem in caelum habuit, quia totam caelestium orbium machinam, vi orationis suae stare fecit. Ezechias vero etiam retrocedere fecit Sol per decem gradus oratione sua, ut habetur. Similia ex factis litteris exempla colligit S. Chrysostomus: Oratio, inquit, camini ignis tribus pueros extinxit. Oratio conclusit orationem, ne Danieli nocerent. Oratio Moysi seditionem compescuit, Amalecitas devicit, Deus iratum populum recedebat. Oratio Eliae ignem ad sacrificium, luvias ad siccitatem terrae impetravit. Oratio Cornelii caelos penetravit. Oratio Publicanum iustificavit. Oratio Ecclesiae Petri vincula resolvit. Oratio Paulo ostium Evangelii aperuit. Haec ille. Ex quibus patet quam efficax sit iustorum oratio.*

2. Quidam exorantibus non tantum non sunt iusti, quinimò peccatores sunt & in peccato obliati, quibus Dominus dicit: *Vocavi & renuistis, extendi manum & non fuit qui aspiceret, & deprecatio obstinati.* Quomodo potest dicere, *Adveniat regnum tuum,* cum regnet peccatum in eius corde regno Dei placeat adversum, tam re-

no gratia, quam regno futuræ gloriae? Quomodo potest dicere, *Fiat voluntas tua,* cum illi sit rebellis, propriam voluntatem & concupiscentiam adimplens? Deus non nisi *voluntatem timentium* se modo petit. Quomodo potest dicere, *Qui faciet, & deprecationem eorum exaudiet.* Quomodo petit paucem quotidianum sibi dari, cum ipse se indignum faciat etiam pane quem comedit ingratus, & acre quem haurit, imò terra quam calcat? Quomodo dicere potest, *Dimitte nobis debita nostra.* Et ne nos inducas in tentationem: *Libera nos a malo.* ùm ne ipse actu & affectu inhaereat peccatis, obstringat se debitis reatibus, involvat se voluntati tentationibus, accumulq; mala malis? Ergo proprio se censetur ore condemnare, ac sibi ipsi contradicere.

Qui tamen affectum deserere cupit peccati, & corde humiliato accedit ad Deum ut fiat compos voti, huic sane gratia Dei non negatur. Non quod Deus ei reneatur ex debito aut ex merito condignos; sed ex proprio suae benignitatis vult exaudire revertentes ad se. Vnde adverte eos qui oratio triplici esse varietate. 1. Quidam sunt iusti, & hoc oratio est utilissima & efficacissima tã pro se quam pro aliis, sicut dixit S. Iacobus: *Multum valet deprecatio iusti assidua.* Quod ostendit exemplo iusti Eliae: *Elia: homo erat similis nobis, passibilis, & oratione oravit ut non plueret super terram, & non pluit annos tres & mensis sex Et rursum oravit, & caeli dedit pluviam, & terra dedit fructum suum.* Ideo dicit S. Augustinus. *Oratio iusti clavus est caeli, ascendit praesatio, & descendit Dei misericordia.* Clavis utiq; caeli fuit lingua Eliae iusti, quia factus est velut arbiter, cuius nutu & cohibentur & defluunt imbres eiusq; oratio vim habuit impetrandi ut caelum impiis clauderetur, qui terrena polluerat, ut loquitur S. Ambrosius. *De Elia sic & Iosue oratione sua potestatem in caelum habuit, quia totam caelestium orbium machinam, vi orationis suae stare fecit. Ezechias vero etiam retrocedere fecit Sol per decem gradus oratione sua, ut habetur. Similia ex factis litteris exempla colligit S. Chrysostomus: Oratio, inquit, camini ignis tribus pueros extinxit. Oratio conclusit orationem, ne Danieli nocerent. Oratio Moysi seditionem compescuit, Amalecitas devicit, Deus iratum populum recedebat. Oratio Eliae ignem ad sacrificium, luvias ad siccitatem terrae impetravit. Oratio Cornelii caelos penetravit. Oratio Publicanum iustificavit. Oratio Ecclesiae Petri vincula resolvit. Oratio Paulo ostium Evangelii aperuit. Haec ille. Ex quibus patet quam efficax sit iustorum oratio.*

2. Quidam exorantibus non tantum non sunt iusti, quinimò peccatores sunt & in peccato obliati, quibus Dominus dicit: *Vocavi & renuistis, extendi manum & non fuit qui aspiceret, & deprecatio obstinati.* Quomodo potest dicere, *Adveniat regnum tuum,* cum regnet peccatum in eius corde regno Dei placeat adversum, tam re-

Oratio triplex ordo. Quidam sunt iusti Iacob 5.

Iosu 10. Isai. 38.

Oratio quidam sunt in peccatis obstinati. Prov. 1.

Herem. 2. *Et non faciem, et in tempore tribulationis sua dicens:* di Deo defiderii, quod in conspectu Domini ostige et libera nos. Sed illis respondet Dominus: *Ubi sunt Diis quos fecistis tibi; surgant et liberant te.* Hiergo magis irritare videntur Deum, quam impetrare, qui per impietatem suam ponunt impedimentum. Quod etiam significare voluit Philosophus ille Bias, qui dum navigaret cum quibusdam sceleratis, illique exorta tempestate Deos suos invocaret sic eos admonuit: *Tacetis, ne Diis vos hic navigare sentiant.* Quod si impii quandoque exaugustinus: *Quandoque Deus quadam negat propitius, qua cecidit iratus.* Et per mittitur quæ malè concupiscit accipere, quando à Medico est desperatus: *Dimiserit eos secundum desideria cordis eorum, ibunt in adiuventoribus suis, dicit Dominus.* Et etiã exauditur diabolus Iob ad certamen expetens, quem Dominus erat damnaturus. Exauditur in deserto populus rebellis postens carnes, sed adhuc esse eorum erant in ore sperant, *Et ira Dei ascendit super eos, et percussit sunt plaga magna nimis, vocatulusque est locus ille, Sepulchra concupiscentia.*

Num. 11. *Et al. 77.* *Et ira Dei ascendit super eos, et percussit sunt plaga magna nimis, vocatulusque est locus ille, Sepulchra concupiscentia.*

Quidam sunt peccatores, sed penitentiam amplectentes. Quidam ex orantibus sunt in peccatis, sed tamen per compunctionem optant reverti ad Dominum, & illi humiliant animas suas, ipsumque exorant medullis pro remissione peccatorum, ac pro necessitatibus suis; & hinc erit non repelluntur, sed ex divina benignitate exaudiuntur. Iudicandus igitur est populus in orationibus & supplicationibus publicis ad veram agnitionem & contritionem peccatorum, si apud Deum vult efficaciter quæ postulat impetrare. Et hæc est ratio cur frequenter res, de his potentia, occur. & similia. Nihil, infortis quæ oratio clamat plebis peccatum. Si erit autem Conditor impiorum. *Et magis nea maximo rogavit in oratione, quisque orationem nostram & tribulationem nostram quis sumpsit in perditionibus præteritis, præteritionibus ante ipsum pronuntiare: debemus & corda nostra aliquando exaltare maluerit ab eo postulare, & effunderet sinecerum dolorem eorum ipso effundere quasi sanctorum quædam rogationem iudicium sui viliam, dicente Propheta: *Sperate in eo omnes, con. fate orationis incurrit. Non hoc ipsum est, quod gregatio populi, effundite coram illo corda vestra, dicit S. Iacobus: *Per tuum non accipitis, eo quod non Deus adiutor nos in eternum. Exemplum de dicitur, ut in concupiscentibus vestris, insinuat. Quæ nobis populus Israel, dum calamitatibus afflcti cum interpretans venerabilis Beda dicit: *Malè contemnerunt in conspectu Domini in die illa, si que dicitur, aens ab illo beneficia superna d. fiderat. Qui a sum: Peccatumis Domini. Hæc ceremoniam variis modo amore superiorum, infirma tantum quærit variè interpretantur. Nam quidam dicunt fuisse bona percipere; Et hæc non ad sustentationem particulare sacrificium populi, quomodo David a. humanæ fragilitatis, sed ad redundantiam liberæ quam allatam à militibus libavit Domino. Huic voluptatis quod est, velle insinere in concupiscentiis subscribit Abulenſis q. 28. ex Iosepho l. scentis. Hæcille. Addis Origenes similitudinè l. 6. antiq. eoz. Quidam verò dicunt fuisse in signum 7. in epist. ad Rom. dicens: Sicut infirmus non ea lichyma, quas si potuissent ita effudissent. Vn. quæ conducunt, sed ea quæ præleos desiderium de Chaldaus sic habet: *Hauerunt aquas è puteo suggerit à Medico peritita & nos in huius (ex cordis sui, & abunde lacrymas; sunt coram Domino infirmitate languentes interdum à Deo petimus penitentes. Alii dicunt fuisse ceremoniam per modum cuiusdam iuramenti, quasi dicerent: Ita pereant antiqui Sapientes. Vnde de Socrate sic refert Valerius Maximus lib. 7. c. 2. Socrates humanæ sapientie quasi quoddam terrestre oraculo, nihil ultra signa significabant enim affectu cordis & ad hæren. peccatum à Diis immortalibus arbitrabatur, quæ ut bona*****

Mal. 64. *con. fate orationis incurrit. Non hoc ipsum est, quod gregatio populi, effundite coram illo corda vestra, dicit S. Iacobus: *Per tuum non accipitis, eo quod non Deus adiutor nos in eternum. Exemplum de dicitur, ut in concupiscentibus vestris, insinuat. Quæ nobis populus Israel, dum calamitatibus afflcti cum interpretans venerabilis Beda dicit: *Malè contemnerunt in conspectu Domini in die illa, si que dicitur, aens ab illo beneficia superna d. fiderat. Qui a sum: Peccatumis Domini. Hæc ceremoniam variis modo amore superiorum, infirma tantum quærit variè interpretantur. Nam quidam dicunt fuisse bona percipere; Et hæc non ad sustentationem particulare sacrificium populi, quomodo David a. humanæ fragilitatis, sed ad redundantiam liberæ quam allatam à militibus libavit Domino. Huic voluptatis quod est, velle insinere in concupiscentiis subscribit Abulenſis q. 28. ex Iosepho l. scentis. Hæcille. Addis Origenes similitudinè l. 6. antiq. eoz. Quidam verò dicunt fuisse in signum 7. in epist. ad Rom. dicens: Sicut infirmus non ea lichyma, quas si potuissent ita effudissent. Vn. quæ conducunt, sed ea quæ præleos desiderium de Chaldaus sic habet: *Hauerunt aquas è puteo suggerit à Medico peritita & nos in huius (ex cordis sui, & abunde lacrymas; sunt coram Domino infirmitate languentes interdum à Deo petimus penitentes. Alii dicunt fuisse ceremoniam per modum cuiusdam iuramenti, quasi dicerent: Ita pereant antiqui Sapientes. Vnde de Socrate sic refert Valerius Maximus lib. 7. c. 2. Socrates humanæ sapientie quasi quoddam terrestre oraculo, nihil ultra signa significabant enim affectu cordis & ad hæren. peccatum à Diis immortalibus arbitrabatur, quæ ut bona****

21. Reg. 29. *Et al. 77.* *Et ira Dei ascendit super eos, et percussit sunt plaga magna nimis, vocatulusque est locus ille, Sepulchra concupiscentia.*

21. Reg. 29. *Et al. 77.* *Et ira Dei ascendit super eos, et percussit sunt plaga magna nimis, vocatulusque est locus ille, Sepulchra concupiscentia.*

21. Reg. 29. *Et al. 77.* *Et ira Dei ascendit super eos, et percussit sunt plaga magna nimis, vocatulusque est locus ille, Sepulchra concupiscentia.*

PARS III
Petenda
sunt, que
salutem
sua &
Dei glo
ria con
ducunt.

Iac. 4.
Quis ma
le aliquid
à Deo
petat.

ut bona tribuerent quia ij demum scirent, quid u-
 nicuique esset utile, nos autem plerumque id vo-
 tis exoptare, quod melius foret non imperasse. Sancto intercedente. Idem contigit matronæ e ui
 Et enim denisimis tenebris involuta mortalium dam urbis A nosseledamensis, quæ cum multo
 mens, i quâ latè patentem errorem cæcæ pre-
 cationes tuas spargis? Divitias appetis quæ mul-
 tis exitio fuerunt: honores concupiscis, qui com-
 plures pestem dederunt, regna tecû ipsa volvis,
 quorum exitus sæpenumero miserabiles cernun-
 tur: splendidi contigis manus iuvenis. At hæc ut
 aliquando illustrant, ita nonnô qua funditus do-
 mos evertunt. D: sine igitur, ô mens stulta & cæ-
 ca, futuris malorum tuorum causis, quasi felicif-
 simis rebus iohitare, teque totam cælestium ar-
 bitrio permittere, quia qui tribuere bona ex facili
 soleat, etiam eligere aptissima possunt. Hæc Va-
 lerius, non tam Ethnicæ quam Christianæ.

Porro in dilecta & inordinatæ petitionis ex-
 empla postsumus ex sacris literis producere non
 pauca.

Inordi-
 nata pe-
 titio
 exempla.
 Gen. 30.

Sic Rachel instantè orat ut prole donetur, ita
 ut viro suo diceret. Da mihi liberos alioquin mori-
 ar. Et quidem ei dedit Deus quod postulabat, sed
 secundam eam prolem intermiserunt.

Sic Rebecca similiter per se & per virum suum
 magna cum importunitate prolem efflagitat. Sed
 cum ad partum veniret, nem inique in utero cõsti-
 tarentur: tanto fuit afflicto matre, ut ingemif-
 cens diceret: Si sic mihi futurum erat, quid necesse
 fuit conciperet.

Gen. 25.
 1. Reg. 15.

Sic Saul cælestium oblitus temporalia possedit,
 & apud Samuel importunus est, ut precetur ne re-
 gno excidat, idque tanta, ut eius etiam pallium scin-
 dere, sed melius importunus fuisse, tum apud
 Dauid, tum apud Samuelem pro remissione pec-
 catorum sitorum: id illis rei non meminit.

Sic filii Zebedæ orare volebant, ut ignis de
 celo descenderet, & Samaritanos consumeret; Ru-
 perto de zelo in discreto procederet, reprehenduntur à Domino dicente: Nescitis cuius spiri-
 tus sitis.

Dei que, multi postulant à Deo certum aliquè
 statum, cum nesciant an conducatur ipsis. Vnus Reli-
 gionis postulat statum, alius Sacerdotii, alius Ma-
 trimonii, & novit Dominus eis nõ expedire quod
 postulant, ipsi autem id ignorant: frustra verò tor-
 quentur cum votum suum non assequuntur. Nec
 istud, nec aliud temporale à Deo debet postula-
 re nisi in nomine Salvatoris, & sub conditione salu-
 tus. Quapropter etiam viri sancti sanitatè corpo-
 ris non nisi sub conditione postulandam cecluc-
 runt, idque sibi gratum frequentè miraculis Deus
 comprobavit.

Habet in vita S. Thomæ Cantuariensis Episcopi
 ægrè quemdam eius accessisse sepulchrum: unum recu-
 perandæ sanitatis gratia. Compo voti factus, du-
 bitare cepit, an sanitas æquæ ac morbus prior sa-
 luti animæ suæ conducere: itaque ad Martyrii se-
 pulchrum rediit, & instantè petiit à sanctis non

prodesse ut rursus pristino afficeretur morbo; &
 ita factum est. Deo sic ad salutè eius ordinante, &
 Sancto intercedente. Idem contigit matronæ e ui
 dam urbis A nosseledamensis, quæ cum multo
 tempore ex infirmitate decubisset, votum sacræ
 mento fecit pro liberatione ab infirmitate sua, De-
 ducta igitur absente marito ad locum sacrum, ubi
 virtute Sacramenti Venerabilis miracula fiebant,
 sanitatem simpliciter petiit, & obtinuit, sana que-
 domum rediit. Marito verò domum revertenti ubi
 rem gestam enarrasset, petiit ille num postulasset
 cum conditione; Si salutè animæ expediret? Re-
 spondet ipsa se simpliciter sanitatem postulasse. I-
 taque ipsam ad sacrum locum redire iubet, & hoc
 à Deo petere quod animæ magis expediret; moxque
 eadem qua prius infirmitate correpta est. Ita habe-
 tur in Breviario Ecclesiæ Amstelædamensis in octa-
 va Venerab. Sacramenti. Non ab simile etiam est
 quod de B. Petronilla filia S. Petri factæ referunt
 historici. Cum enim multi mirarentur quod is qui
 sola umbra ægros poterat sanare, filiam suam cum
 gravi febris ægritudine confictantem nõ adiuva-
 ret, sanavit eam ad tempus, iussitque præsentibus
 ministrare in mensa, sed ministerio petito voluit
 ut ægra ad lectulum rediret: asserens id eius salutè
 magis expedire. Postquam autem in Dei timore
 cepit esse perfecta, non modo ipsa curata est, sed
 etiam per multis aliis, suis precibus obtinuit santi-
 tatem. Ita habetur ex actis SS. Achillæ & Neræ,
 cap. 9. apud Sur. 83. Mail.

Itaque sola bona æterna & cælestia ab soluta pe-
 tere debemus, fidem, spem, amorem Dei, gratiam
 sanctificantem, & dona cõsentanea, humilitatè, pa-
 tientiam, castitatem, perseverantiam, deique re-
 gnam Dei & gloriam sive ut in hoc Evangelio di-
 cit Dominus, debemus petere ut gaudium nostrum
 sit plenum, quod interpretatur S. Augustinus. Beata &
 Ruperto de gaudio regni cælestis: Est enim gau-
 dium quoddam vanum & inane: tale est gaudium
 mundi, de quo: *Ve qui letamini in nihil, simile que*
est illi gaudium quod Ionas concipiebat sub hædera
*moræ æscæ, aut illi gaudium quod somnians accu-
 pit, quando esturiens in summo comedit & bibit,*
aut experscitur vacua est anima eius. Et
 hoc gaudium cum inane sit, à Deo non est posten-
 dum. Est autem alterum gaudium sempiternum.
 Tale est gaudium nostrum in hac vita, quod oritur
 non ex honoribus, divitiis, aut prosperitate sæcu-
 li sed ex gratia Spiritus & pace ac securitate con-
 sciæ. Quod referunt illud: *Requiescat unusquisque*
sub vinea sua, & sub ficus sua, & non erit qui exierit
eo. Quod interpretatur S. Hieronymus. *Vinea si spi-
 rituali, de qua Dominus: Ego sum vitis vera. Huius*
fructus comeditur & bibitur à iustis, & satiat eos
hominis, propinquatque amicis sponis. Sub sicu
 quoque requiescere censeatur, & nullius infidias re-
 formidare, qui dulcedine Spiritus fruitur, & illius
 fructibus satietur, caritate gaudios, &c. Hoc
 gaudium puri cordis & bonæ conscientie vult nea
 possu-

Forma cæ-
 lestis ab-
 solutè pe-
 tendæ.

Amos 6.

1. Cor. 14.

1. Tim. 3.

Mich. 4.

1. Tim. 3.

postulare Dominus, quia licet sit semiplenum, eo quod rix & vitæ huius gaudium sit, quod nondum habet plenitudinem & consummationem suam, dat tamen vires ad viam mandatorum alacrius percutendam, & à Domino provenit. Est porro & gaudium pleurum ad quod istud semiplenum tendit, quod est gaudium non vitæ, sed patriæ, continens consummationem omnium gaudiorum. Illud nihil potest habere mixtum felis aut amaritudinis, nihil laboris, nihil mæroris. A istud igitur omnia nostra desideria & vota debent tendere, illud toto corde debemus à Domino postulare, & media per quæ pervenitur, requirere. A Patre petenda sunt filiali affectu quæ ad hæreditatē spectant, & quæ tanto Patre digna sunt, dona scilicet paternæ ab eo qui spiritum bonum dat petenti.

Luc. 11.

hæc scilicet spiritum scilicet adoptionis, in quo clamamus Abba Pater. Noli ea petere quæ solum filiis concubinarum largitur, ne degeat videatis. perdidit quod est Filius, ille quod Patris est non amittit. Apud patrem non opus est intercedat ex intercessore intus est qui exorat affectus, urgentur Patris viscera iterum per me veniam gentura. Sed per se necedum fiducia in illo fuit, dum reditum ad Patrem adhuc existeret apud porcos mendacitatis, quia infra dignitatem Patris petebat, qui solum optabat esse mercenarius: nam Pater nos vult esse Filios. Ipsi adhuc servus erat apud porcos, sed quando ad brachia patris accessit, filialetu affectum & cor iterum induit, unde huius petitionis non meminit. Fac me ex mercenarius. Id etiam paternæ affectio non permittit, quæ optinere parans dona vulnos negligere infertora & mercenaria. Vnde Be-da sic de hac re loquitur: Pater os curris non consentus minor concedere proxima filiorum vestitus dignitatis, nec iam de mercede conditoris, sed de hereditate fecit cogitare parentis. Primum itaque fundamentum fiduciæ quam in oratione debemus concipere, est ipsius Dei misericordia & bonitas cum omnipotentia eodem. Per quam paratus est, & potest etiam plura quam petimus, nobis dare. Vnde sit, ut non finis importunitatis, quando corde humiliato & fidei petimus remissionem peccatorum, vel alia dona nobis necessaria: quia illi proprium est misereri & benedecere, sicque miseriam nostram ac indigentiam agnoscendo, & ad illius misericordiam & bonitatem accurrendo, ministramus ei occasione in eadem quod sibi proprium est & illustre. Sicut soli proprium est illuminare, igni ardere, fontis fluere, & aquam dare, nihilque eis deest per hoc quod lumen, calorem, potum communicat accedentibus: eadem ratione iudicandum est de divina bonitate nos illuminante instar solis, calefaciente instar ignis, refrigerante instar fontis. Hinc Augustinus: Tu proficis accipiendo, & Deus non desistit in dando, quia quantumlibet capax es, fontes aucteris, fons vivit sitientem.

PARS IV
Oratio
debe fieri
cum fiducia.

Quarta conditio efficacis orationis est, ut fiat cum fiducia. Fiduciam necessariam esse indicat Dominus, dum dicit: Si quid petieritis Patrem. Habet nimirum filius fiduciam impetrandi quod à patre sibi congruum, aut necessarium postulat. Quod propter beatæ Mariæ Childi querenti quodam à Domino quidam potissimum credere deberet de ineffabili eius bonitate. Respondit Dominus: certa fide crede, o filia, quod te post mortem suscipiam, sicut pater filium suum charissimum: quodque nullus inquam Pater tam fideliter cum unico nato suo divisit hereditatem, sicut ego bona mea & me ipsum tibi cōnunicabo. Qui cumque de bonitate mea, id firmiter & cum humili charitate crediderit, beatus erit: Et iterum eadem de re loquens dixit ei Dominus: Mihi valde gratū est quod homines in bonitate mea confidunt. Nam quisquis in me humiliter confisus fuerit, ego & in hæc vita ei adero, & post mortē supra omne meritum ei beneficiam. Ita Bonus est. Modis. Dicitur fiducia seque reter moer nos Scriptura sacra. Vnde Apostolus: Accedamus cum fiducia ad thronū gratiæ eius, ut inveniamus auxilium in tempore oportuno. De hac etiam est illud: Postulet in fide nihil hæsitans: quia qui hæsitat, simile est fluviæ mari qui à vento circumfertur. Non ergo asimet homo ille quod aliquid accipit à Deo.

Hebr. 4.

Iacob 2.

Defecta huius fiduciæ reprehenditur Moyses Deumque offendisse insinatur, quia scilicet, petens a quam à Deo pro populo, hæsitavit, & eū diffidentia petram percussit. Sic etiam reprehenditur Ista elixæ quod diffidenter dicit: Nuncquid poterit Deus parare mensam in deserto: Sic quoque dixit Moyses & Aaron: Num de petra hæc poterimus vobis aquam educere? Hæc etiam dicitur: Pater enim præcepit vobis antequam inveniretur hæc tibi: vobis illud dicemus: Obsequium obsequia sceleris fratrum tuorum, & peccata ne melius quam exerceantur in te. Non quæ gratius

Psal. 77.

Num. 20.

Luc. 15.

Alterum fundamentum nostre fiduciæ sunt merita Christi, quæ suppleant quicquid deest ex parte nostra, & efficacia sunt apud Deum ad impetrandum quicquid debet postulari. Hoc est quod in hoc Evangelio dicitur: Si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabo vobis. Ipse est Salvator, Redemptor, Mediator, cuius nomine, cuiusve meritis debemus cum fiducia postulare. Quod si antiquitus commemorato nomine Abraham, Isaac, Iacob, apud Deum postulabat iudæi: & impetrabant, quanto magis in nomine Iesu Christi Filii Dei postulantes exaudiemur. Tale enim est pactum Patris cum Filio & nobiscum tale: & mandatum Filii, & sic apud Patrem intercedamus. Olim filii Iacob cum offendiissent Ioseph fratrem suum, timente, ne illis fieret scelus patris defuncto, dicebant illi: Pater enim præcepit vobis antequam inveniretur hæc tibi: vobis illud dicemus: Obsequium obsequia sceleris fratrum tuorum, & peccata ne melius quam exerceantur in te. Non quæ gratius

Christi
merita.

Gen. 50.

gratius

oramus ut servo Dei Patri suo dimittas iniquitatem hanc. Quibus audiis fleuit Ioseph, & consolatus est eos, dicens ne timeant. Offenderant illi fratrem, non offenderat Iacob filium, & tamen dicitur ipsi condonari quod illis condonatur. Non ab simili modo cum peccatum admittimus in Deum Patrem nostrum, dicere illi possumus: Præcepit nobis filius tuus frater noster Christus, ut hæc illius verbis tibi diceremus: *Obsecro oblitiscaris scelus fratrum meorum, condona mihi filio tuo iniquitatem hanc.* Non peccavit Christus, & tamen sibi vult condonari, sive in gratiam sui nobis, quia iniquitatem nostram in se suscepit expiandam, & ideo quando levamus manus in cælum ad Deum, in nomine eius levamus, & rememoramus elevationem manuum ipsius in cruce factam, in qua omnis nostra fiducia consistit: rememoremus quod promissionem ipsi a Patre factam, quod quicquid petierimus in nomine eius per meritum ipsius impetrebimus, quia illa nobis communitavit. Sic iterum non ab similes sumus illis qui ad Cæsarum Regum accedunt, gratiam vel mercedem aliam querunt. Cum vero nihil obsequi præstiterint Regi, quod commemorare valeant, allegant merita patris vel fratris aliojus defuncti quæ a regis munificentia remunerati non fuerunt: nec dæ accepta. Reges sentiant res ab eis peti et petestas, pericula adire, vulnera accepta in obsequio Regis. Nos quoque cum nihil digni egerimus, ad Regium Dei Thronum cum fiducia accedimus, & multa postulamus, repræsentantes merita fratris nostri defuncti Christi, quæ nostra esse voluit, & ideo repulsam non veremur. Quapropter in nobis tanquam hæc debitis remunerationem accipiet utque in finem sæculi quia numquam condignâ acciperent mercedem. Et inde est quod Ecclesiæ nos docet omnino apud Deum petitione concludere: *Per Dominum nostrum Jesum Christum. R. Et ergo S. Aug. Præfat. in Psal. 81, sic de Christo Domino pronunciat: Orat pro nobis, orat in nobis, & oratur à nobis. Vt Sacerdos noster orat pro nobis: orat in nobis ut caput nostrum: oratur à nobis ut Deus, oramus ad illum per illum, in illo, & accedimus cum illo, & dicimus nobis cum.*

Hæc quam requiritur fiducia nixi & impulsivi qui iam ex Sanctis, à Deo quicquid petierunt, impetrarunt. Sic dicere solebat S. Dominicus se nunquam quippiam à Deo postulasse quin voto potitus fuerit. Cumque hoc quidam ex suis Religiosis audiret, dixit ei: Cur ergo Pater mi, non postulas à Deo, ut Magister Conradus Ordinem nostrum ingrederetur, in quo doctrina sua admirabile fructus posset facere? Erat hic Conradus Theologus, Doctor Parisiis celeberrimus. Hoc inaudito, Dominicus, ut fiduciam suam erga Deum nulla in re vacillare discipulis suis ostenderet, oravit pro Conrado, ut Deus mentibus illorum illuminaret & accederet: atque ita cœlestis factus est, ut sequenti die pro habitu Ordinis supplicaturus Chorū Dominica-

norum ingrederetur dum cantaret illud in Officio Primæ: *Iam lucis orto sidere Deum precemur supplicet.* Nova scilicet lux in corde Conradus prece fidelissima & efficacissima Sancti Dominici orta fuit, & ipse quasi novum quoddam fidus accessit, in hoc sancto Ordine lucem daturus doctrina sua & pietate. Hoc ergo fuit quoddam augurium cœlestis felicitis ingressus & progressus in ea vocatione.

Hæc etiam fiducia nixi Abbas Sifois, orans pro Abraham discipulo suo tenrato & lapso, dicebat fidenter Dominus Deus, vis non vis, non dimittis te nisi sciamus verum eum. Et curatus est discipulus, ut habetur in Vitis Patrum l. 6. c. 4. num. 4. Similitèe dicere solita fuit S. Catharina Senensis: *Dominus non dimittit me, nisi conversionem huius peccatoris obtinueris; sicque omnia obtinebat, fiducia firmissima postulans, & nihil hæsitans.* Quapropter de his & similibus Sanctis dicebat S. Bernardus ser. 32. in Cant. *Magna audens, quia magni sunt: & quæ audens, obtemperat. Magna siquidem fides, magna meretur: quatenus in bonis Domini fiducia potest porrexeris, castenus possidebis.* Aludis S. Bernardus ad illud quod promissum erat populo Israelitico. *Omnis locus quem calcaverit pes vester, vester erit.* De quo etiam agens serm. 10. in Psal. 90. ait: *Sperate in congregatione populi. Quicumque locum occupaverit pes vester, vester erit. Pes vester utique spes vestra est. Et quantumcumque illa præciseris, obtinebitis tamen in Deum tota figuratur, ut firma sit & non ruitur.*

FERIA II. ROGATIONVM.

Petite & accipietis: Quare & in voce vestra Pulsate & aperietur vobis. Luc. 11.

TOto Evangelio hoc agitur de oratione, unde quæ iam dicta sunt de illa superiori Evangelio, hæc etiã referri possunt. Quia autem specialiter perseverantia in oratione hic commendatur, ideo de illa pauca nobis subicienda sunt in hac lectione.

Postrema igitur cõditio Orationis efficacia est, ut si assidua, seu perseverans. Ideo Dominus non solum dicit, *Petite, sed & querite & pulsate*, additque: *Oportet semper orare, & non desistere.* Id vero ostendit parabola Iudæis, qui tan dem ad vitandam molestiam viduæ preces exaudierunt: item parabola amici, qui amicum media nocte perseverantem pulsando tandem audit, & eius petitioni satisfacit. Plures porro rationes afferunt sancti Patres, cur Deus differat sæpius gratiam quam petimus, nec statim nos exaudire velit.

Prima ratio est, ut probet fidem, speique nostræ firmitatem. Sic exaudire volebat Deus cives Bethulæ, & eos ab obsidione Holofernis liberaret, interim eorum vult probare fidem per aliquam dilationem. In qua fide & spe cum vacillarent, graviss-

Deut. 10
& Ios. 10

LECT. 18.
bipart.
De pisse
vetaria
in ora-
tione.
PARS I.
Cur nec
Deus cito
non exau-
diat.

Luc. 18

Deus dif-
ferri ut
probet fi-
dem & spei
firmitatē